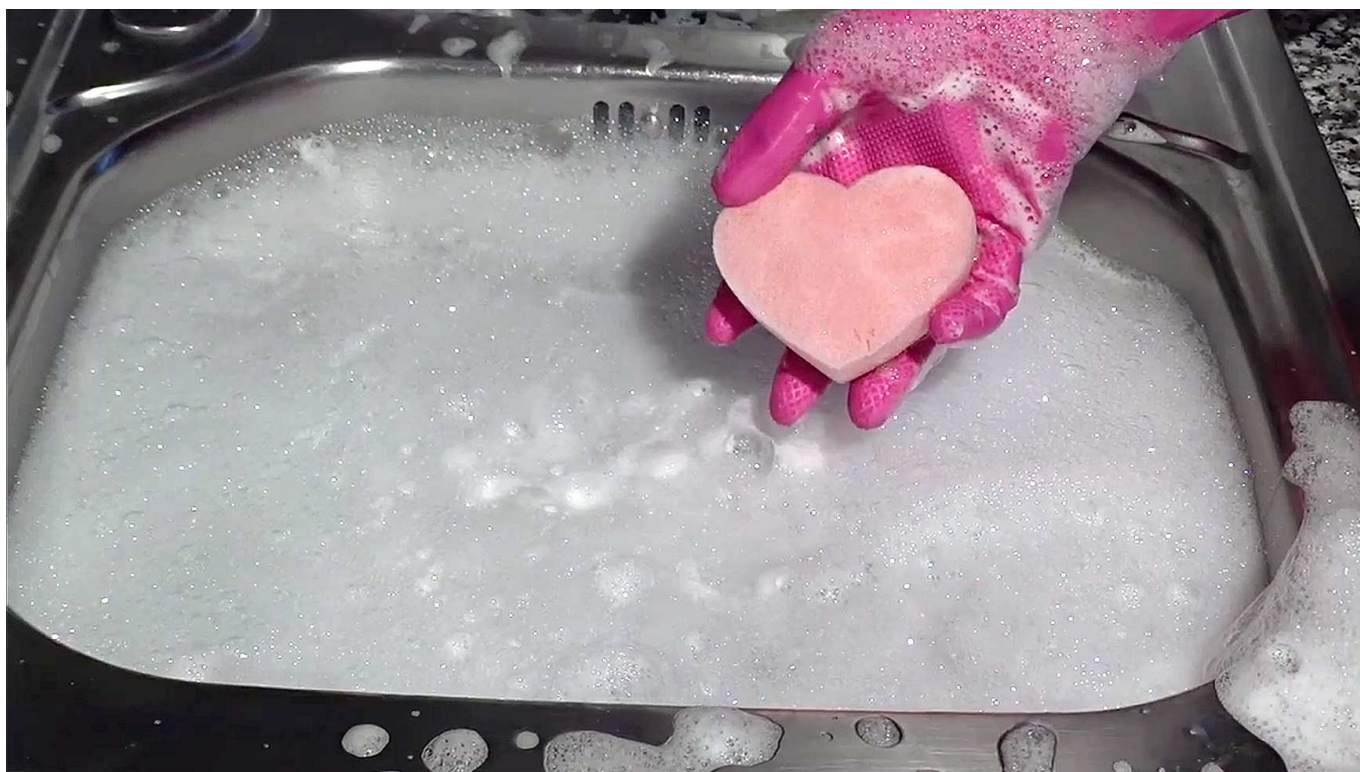

*L'ànima entrant dins del guant
i el cos entrant dins de l'ànima.*

DOLORS MIQUEL

El guant de plàstic rosa, 2017

Nyu obstinat, per sisena vegada
-no encara tantes com Europa-
et rentes les mans aquest vespre
dessagnat que no arriba a morir
rere els turons tous de la bugada
i, havent escurat, amb el fregall
de l'àvia repasses de nit el marbre
ja desinfectat després de dinar.
No pot la poesia, mentre ensabones,
ser més inútil que tornar més neta
la netedat, ni més estèrils els camps
dins del teus ulls de xicoies i roselles
encesos, ni més fosc el silenci al pati
de llums, ni més pacient tu, os ruc
amb guants de plàstic rosa abocat
a un riu som de truites irisades
—bombolles de lleixiu sobre la pica
planen, estols de bombes nuclears
als teus palmells espellats, als llavis
clivellats pel boç, sobre fantasmes
penjats amb pinces, a les sulfatades
soles de les espartenyas on gràcils
i fràgils en l'aire hermètic descenen,
com jo ara amb la brossa a l'ascensor.
Però no esclaten encara, les preguntes.

Josep Porcar

Poema per al num. 81 de la revista *L'Estel* del Centre Excursionista de Castelló

Notes

Després del primer i potent impacte, víric a nivell sanitari -un revelador meteorit als pulmons del capitalisme- i *viral* per la seua onada expansiva amb profundes repercussions socials producte dels imposats dies de reclusió i de la suspensió de drets civils essencials, potser va sent hora que entrem ja de ple en fase d'obert qüestionament, més encara des del compromís que ha d'involucrar el món de la cultura i, especialment, el de l'art, tal com va començar a assajar recentment [El Pont Cooperativa de Lletres](#). No escric això per elevar cap sermó -prou profetes i gurus tenen els temps foscos-, més aviat vull subratllar, com deia la poeta polonesa Wislawa Szymborska, que «no hi ha preguntes més urgents que les ingènues» i que, més enllà del cuc imperant clínicament superable, hi ha aquell altre, o aquells altres més subtils i encomanadissos, més paralitzants i alienants, amb què tots i cadascun de nosaltres estem sent perillosament inoculats i dels quals tardarem molt més a desempallegar-nos, per més lleixiu que fem servir. Quan deixa de ser un humà i natural mecanisme de defensa, la por es torna condemna, condemna a una presó més mental que física. Un antídot pot ser començar a pensar més amb la ment en la ment, i menys a insistir amb el cos sobre el cos fins a l'extenuació. El remei improvisat i provisor, a curt termini efectiu, de la privació de moviments, quan no [d'expressió](#), pot resultar pitjor que la malaltia si, entrat maig, l'insostenible estat d'alarma no és reemplaçat per un estat de prevenció i responsabilitat ciutadana, o en cas contrari l'Estat paternalista, més o menys autocràtic, ho infectarà tot. No sé del vostre sistema immunitari; el meu ja implora llum, la natural i aquesta d'ara, i en tots els sentits.